

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. vasario 22 d.*

Byloje C-141/02 P

dėl 2002 m. balandžio 15 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnį paduoto apeliacinio skundo,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama W. Mölls ir K. Wiedner, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

palaikoma:

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues ir F. Million, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusi į apeliacinį procesą šalis,

* Proceso kalba: vokiečių.

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

T-Mobile Austria GmbH, anksčiau žinoma kaip *max.mobil Telekommunikation Service GmbH*, įsteigta Vienoje (Austrija), atstovaujama advokatų A. Reidlinger, M. Esser-Wellié ir T. Lübbig, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

Nyderlandų Karalystei, atstovaujama H. G. Sevenster, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

pirmojoje instancijoje į bylą įstojusiai šaliai,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ir A. Borg Barthet, teisėjai J.-P. Puissochet (pranešėjas), R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, M. Ilešič, J. Malenovský, J. Klučka ir U. Löhmus,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorė M.-F. Contet, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. rugsėjo 7 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2004 m. spalio 21 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Savo apeliaciniu skundu Europos Bendrijų Komisija prašo panaikinti 2002 m. sausio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *max.mobil prieš Komisiją* (T-54/99, Rink. p. II-313, toliau – ginčijamas sprendimas), kuriuo jis pripažino bendrovės *max.mobil Telekommunikation Service GmbH*, vėliau tapusios *T-Mobile Austria GmbH* (toliau – bendrovė *max.mobil*), paduotą skundą dėl 1998 m. gruodžio 11 d. Komisijos laiško, kuriuo ji atsisakė kelti Austrijos Respublikai bylą dėl įsipareigojimų pagal Sutartį pažeidimo (toliau – ginčijamas aktas), priimtiniu.

Bylos faktai

- 2 Pirmasis GSM judriojo ryšio tinklo operatorius Austrijos rinkoje buvo bendrovė *Mobilkom Austria AG* (toliau – *Mobilkom*), kurios akcijų dalį tebevaldo Austrijos vyriausybė per bendrovę *Post und Telekom Austria AG* (toliau – *PTA*). *Max.mobil*, ieškovė pirmojoje instancijoje, yra pagal Austrijos įstatymus įsteigta bendrovė, kuri į

šià rinkà atėjo 1996 m. spalio mėn. ir tapo antruoju GSM operatoriumi. Trečiasis operatorius, *Connect Austria GmbH* (toliau – *Connect Austria*), buvo atrinktas po 1997 m. rugpjūčio mėn. pradžioje vykusios pirkimo konkurso procedūros ir taip pat atėjo į rinkà.

- 3 Prieš *max.mobil* įeinant į judriojo ryšio tinklų rinkà Austrijos pašto ir telegrafo administracija (*Österreichische Post-und Telegraphenverwaltung*) turėjo įstatymu nustatytà monopolį visame judriojo telefono ryšio paslaugų sektoriuje ir, be kita ko, valdė analoginius judriojo telefono ryšio tinklus „C-Netz“ ir „D-Netz“ bei „A1“ GSM tinklą. 1996 m. birželio 1 d. ši monopolija buvo perduota *Mobilkom* – naujai įsteigtai PTA dukterinei įmonei.

- 4 1997 m. spalio 14 d. *max.mobil* padavė skundą Komisijai, kuriame, be kita ko, prašė pripažinti, kad Austrijos Respublika pažeidė Sutarties 86 straipsnį kartu su 90 straipsnio 1 dalimi (dabar – EB 82 straipsnis ir EB 86 straipsnio 1 dalis). Iš esmės šis skundas buvo pateiktas dėl to, kad visai nebuvo diferencijuojami *max.mobil* ir *Mobilkom* mokami mokesčiai, taip pat šio mokesčio mokėjimo lengvatos, kuriomis naudojosi *Mobilkom*.

- 5 Šiame skunde *max.mobil* taip pat teigė, kad Bendrijos teisė buvo pažeista, viena vertus, kai Austrijos valdžios institucijos skirstydamos dažnius įteisino *Mobilkom* suteiktas lengvatas ir, kita vertus, kai PTA teikė pagalbà savo dukterinei bendrovei *Mobilkom* kuriant ir eksploatuojant jos GSM tinklą.

- 6 1998 m. balandžio 22 d. *max.mobil* pateikė Komisijai papildomą pareiškimą, kuriame ji patikslino tam tikras jos skundžiamos situacijos faktines ir teisines aplinkybes. Po 1998 m. liepos 14 d. įvykusio susitikimo su Komisija ši bendrovė pateikė antrąjį papildomą pareiškimą.
- 7 1998 m. gruodžio 11 d. Komisija laišku, kuris buvo ginčijamas Pirmosios instancijos teisme, informavo *max.mobil*, kad iš dalies atmets jos 1997 m. spalio 14 d. skundą. Komisija, be kita ko, nurodė, kad:

„Dėl (fakto, kad iš *Mobikom* nebuvo reikalaujama didesnio mokesčio nei iš *max.mobil*) Komisija mano <...> jog jūs nepateikėte pakankamai įrodymų, kad valstybė yra priėmusi priemonių, kurios skatintų *Mobikom* piktnaudžiauti savo dominuojančia padėtimi. Komisija, vadovaudamasi savo ligšioline praktika panašiose bylose, nepradeda Sutarties pažeidimo proceso, jei valstybė narė naujai į rinką įėjusiai įmonei nenustato didesnių mokesčių, nei moka joje jau veikianti įmonė (žr. 1995 m. spalio 4 d. Komisijos sprendimą dėl antrajam Italijos telefono ryšio (GSM) operatoriui nustatytų sąlygų, OL L 280, 1995 m. lapkričio 23 d.).“

Procesas Pirmosios instancijos teisme

- 8 1999 m. vasario 22 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje buvo gautas *max.mobil* ieškinys dėl ginčijamo akto dalinio panaikinimo tiek, kiek juo atmetas skundas.

- 9 1999 m. kovo 31 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu atskiru dokumentu Komisija pareiškė prieštaravimą dėl priimtino pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalį. 1999 m. rugsėjo 17 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismas nusprendė šį prieštaravimą dėl priimtino nagrinėti kartu su pareikštu ieškiniu.
- 10 1999 m. liepos 15 d. Nyderlandų Karalystė paprašė leisti jai įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus. 1999 m. rugsėjo 17 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą.
- 11 Teisėjo pranešėjo pranešimo pagrindu Pirmosios instancijos teismas nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. Imdamasis proceso organizavimo priemonių Pirmosios instancijos teismas paprašė šalių raštu atsakyti į tam tikrus klausimus.
- 12 2001 m. gegužės 2 d. posėdyje buvo išklausti šalių argumentai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.
- 13 *Max.mobil* Pirmosios instancijos teismo prašė:

— panaikinti ginčijamą aktą tiek, kiek juo atmetamas jos skundas,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

14 Komisija, palaikoma Nyderlandų Karalystės, Pirmosios instancijos teismo prašė:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtina ir subsidiariai kaip nepagrįstą,

— priteisti iš *max.mobil* bylinėjimosi išlaidas.

Ginčijamas sprendimas

15 Pirmosios instancijos teismas, preliminariose pastabose paaiškinęs savo sprendimo priėmimo aplinkybes, ypač teismo praktiką byloje *Bundesverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją* (1997 m. vasario 20 d., C-107/95 P, Rink. p. I-947), paeiliui išnagrinėjo ieškinio priimtinumą ir jo pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo preliminarios pastabos

16 Ginčijamo sprendimo 48 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad reikalavimas kruopščiai ir nešališkai išnagrinėti skundą išplaukia iš teisės į gerą individualių situacijų administravimą, kuri yra iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų kylančių bendrųjų teisės principų dalis, įtvirtinta 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 1 dalyje (OL C 364, p. 1, toliau – Pagrindinių teisių chartija).

- 17 Ginčijamo sprendimo 49 ir 51 punktuose jis nurodo, kad Komisija turi pareigą kruopščiai ir nešališkai nagrinėti skundus, paduotus dėl EB sutarties 85 ir 86 straipsniais (dabar – EB 81 ir 82 straipsniai) reglamentuojamų sričių, taip pat dėl sričių, susijusių su EB sutarties 92 straipsniu (po pakeitimo – EB 87 straipsnis) ir tos pačios sutarties 93 straipsniu (dabar – EB 88 straipsnis). Pirmosios instancijos teismo nuomone, Sutarties 90 straipsnis turėtų būti aiškinamas taip pat, kaip ir Sutarties nuostatos dėl konkurencijos, kurios suteikia aiškias procesines teises skundą padavusiems asmenims. Jis mano, kad *max.mobil* yra atsidūrusi tokioje padėtyje, kuri sulyginama su 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties 85 ir 86 straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 3 straipsnyje nurodyta padėtimi, kuri suteikia teisę pateikti skundą Komisijai.
- 18 Pirmosios instancijos teismo išvada 52 ir 53 ginčijamo sprendimo punktuose buvo tokia, kad pareigos kruopščiai ir nešališkai nagrinėti skundus buvimas yra grindžiamas bendrąja Komisijos pareiga atlikti priežiūrą. Ši pareiga turėtų būti vienodai taikoma pagal Sutarties 85, 86, 90, 92 ir 93 straipsnius, nors šios pareigos atlikimo formos gali keistis atsižvelgiant į konkrečias sritis, kuriose jie yra taikomi, o ypač atitinkamiems asmenims Sutartimi ar antrinės teisės aktais suteiktų procesinių teisių atžvilgiu. Vadinasi, Komisijos argumentai, kad Sutarties 90 straipsnio 3 dalis nėra taikoma privatiems asmenims ir kad privačių asmenų apsaugą užtikrina tiesiogiai valstybėms narėms nustatyti įpareigojimai, nėra priimtini.
- 19 Ginčijamo sprendimo 54 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė skirtumą tarp Sutarties 90 straipsnio 3 dalyje ir 169 straipsnyje (dabar – EB 226 straipsnis) numatytų procesų. Pirmosios instancijos teismo nuomone, pagal Sutarties 169 straipsnį Komisija „gali“ pradėti procesą dėl Sutartyje numatytų įsipareigojimų pažeidimo, tačiau tos pačios sutarties 90 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad Komisija imasi atitinkamų priemonių „prireikus“. Ši frazė nurodo, kad Komisija turi kruopščiai ir nešališkai išnagrinėti skundus, o tai atlikus ji vėl atgauna diskrecijos teisę spręsti, ar reikia atlikti tyrimą ir, jei tam yra pagrindo, imtis priemonių prieš atitinkamą valstybę narę ar valstybes nares. Priešingai nei dėl sprendimų pradėti bylą

dėl įsipareigojimų pagal Sutartį pažeidimo pagal Sutarties 169 straipsnį, Komisijos veikla pagal Sutarties 90 straipsnio 3 dalį, nors ir grindžiama diskrecijos principu, gali būti skundžiama teismams (šia prasme žr. generalinio advokato J. Mischo išvados byloje *Komisija ir Prancūzija prieš TF1* 96 punktą (2001 m. liepos 12 d. Sprendimas, C-302/99 P ir C-308/99 P, Rink. p. I-5603)).

- 20 Nors Komisija turi didelės diskrecijos teisę spręsti, ar būtina imtis veiksmų ir dėl jų pobūdžio (žr., be kita ko, minėto sprendimo *Bundesverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją* 27 punktą), Pirmosios instancijos teismas 55–57 ginčijamo sprendimo punktuose primena, kad tiek, kiek Komisija privalo kruopščiai ir nešališkai ištirti skundą, šios pareigos laikymasis nereiškia, jog jos sprendimui imtis arba nesiimti veiksmų pagal skundą nebus taikoma tokia teismo kontrolė, kokia taikoma nustatant pažeidimus Sutarties 85 ir 86 straipsniais reglamentuojamose srityse (žr., be kita ko, 1997 m. spalio 25 d. Sprendimo *Metro prieš Komisiją*, 26/76, Rink. p. 1875, 13 punktą). Pirmosios instancijos teismas mini generalinio advokato J. Mischo išvados minėtoje byloje *Komisija ir Prancūzija prieš TF1* 97 punktą, kuriame teigiama, kad tokia pati taisyklė turėtų būti taikoma ir Sutarties 90 straipsnio 3 dalies pažeidimo atveju. Be to, Pirmosios instancijos teismas teigia, kad tokia teismo kontrolė taip pat yra vienas iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų kylančių bendrųjų teisės principų, ir tai patvirtina Pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnis.

- 21 Kad būtų išsaugota Komisijos diskrecijos teisė tuo atveju, kai ginčijamas aktas yra Komisijos sprendimas nepasinaudoti Sutarties 90 straipsnio 3 dalyje jai suteikiamomis galiomis, Bendrijos teismai, Pirmosios instancijos teismo nuomone, turėtų apsiriboti patikrindami, ar ginčijame akte yra nurodomos jo priėmimo priežastys, reiškiančios, kad svarbios bylos aplinkybės buvo tinkamai apsvarstytos, kad faktai yra tikslūs ir kad juos vertinant nebuvo padaryta aiškios klaidos.

Dėl ieškinio priimtinumą pirmojoje instancijoje

- 22 Atsižvelgdamas į preliminaras pastabas Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad *max.mobil* ieškinys yra priimtinas ir savo sprendimą grindė tokiais motyvais.
- 23 Ginčijamo sprendimo 65 punkte 1998 m. gruodžio 11 d. Komisijos laiškas, kuriame ji informuoja *max.mobil*, kad nesirengia imtis veiksmų dėl pastarosios pagal Sutarties 90 straipsnį pateikto skundo, kvalifikuojamas kaip sprendimas, dėl kurio galima reikšti ieškinį dėl panaikinimo.
- 24 Vėliau ginčijamo sprendimo 70–71 punktuose Pirmosios instancijos teismas mano, kad *max.mobil* yra šio sprendimo adresatas, ir patikslina, jog ji yra konkrečiai susijusi su sprendimu dėl daugelio aplinkybių.
- 25 Pirma, Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad ginčijamas aktas yra Komisijos atsakymas į formalų *max.mobil* skundą.
- 26 Antra, jis nurodo, kad Komisija buvo surengusi keletą susitikimų su šia bendrove, kuriuose aptarė įvairias skunde minimas aplinkybes.
- 27 Trečia, anot Pirmosios instancijos teismo, tuo metu, kai *max.mobil* buvo išduota GSM licencija, ji turėjo vienintelę konkurentę *Mobikom*, besinaudojančią vienoje skundo dalyje skundžiamomis valstybės priemonėmis, kurių ginčijame akte Komisija nutarė toliau nebetirti.

- 28 Ketvirta, Pirmosios instancijos teismas primena, kad *max.mobil* yra vienintelė iš dviejų *Mobilkom* konkurenčių, kuriai buvo nustatytas tokio pat dydžio mokestis, kaip ir *Mobilkom*, o mokestis, nustatytas *Connect Austria*, buvo gerokai mažesnis už tą, kurį mokėjo *Mobilkom* ir *max.mobil*.
- 29 Penkta, Pirmosios instancijos teismo teigimu, nebuvo ginčijama, kad *Mobilkom* nustatytas mokestis, kuris ir yra pagrindinis skundo ir ginčijamo akto objektas, buvo apskaičiuotas mechaniškai pagal *max.mobil* konkurso dėl antrosios GSM licencijos Austrijoje išdavimo metu pasiūlytą mokestį.
- 30 Šešta, Pirmosios instancijos teismas nurodo, kad skundžiama priemonė ir ginčijamas aktas yra taikomi būtent *Mobilkom* ir jie nėra bendrojo taikymo priemonės, dėl kurių buvo priimtas minėtas sprendimas *Bundesverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją*.

Dėl ieškinio pirmojoje instancijoje esmės

- 31 Ginčijamo sprendimo 73 ir 75 punktuose priminęs, kad Pirmosios instancijos teismo vykdoma kontrolė apsiriboja patikrinimu, ar Komisija kruopščiai ir nešališkai vykdė savo pareigą nagrinėti skundus, ir kad ginčijamas aktas buvo paremtas faktais, kurie nebuvo ginčijami, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Komisija galėjo nedarydama vertinimo klaidos nuspręsti, kad to fakto, jog *Mobilkom* buvo nustatytas tokio pat dydžio mokestis, kaip ir *max.mobil*, nepakanka nustatyti, kad *Mobilkom* buvo skatinamas piktnaudžiauti savo dominuojančia padėtimi. Be to, ši išvada atitiko ankstesnę Komisijos praktiką.

- 32 Be to, Pirmosios instancijos teismas taip pat pažymėjo, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas prieš tai surengus ne vieną Komisijos ir *max.mobil* susitikimą šiai bendrovei žinoma tema, todėl ji galėjo suprasti ginčijamo akto priėmimo motyvuose išdėstytas priežastis. Todėl, Pirmosios instancijos teismo nuomone, negalima kaip 1983 m. kovo 17 d. Sprendime *Control Data prieš Komisiją* (294/81, Rink. p. 911, 15 punktas) teigti, kad ginčijamo akto priėmimo motyvai nebuvo nurodyti arba tai buvo padaryta nepakankamai. Pirmosios instancijos teismas daro išvadą, kad ginčijamas aktas yra pakankamai pagrįstas Sutarties 190 straipsnio (dabar – EB 235 straipsnis) prasme.

Procesas Teisingumo Teisme

- 33 2002 m. balandžio 12 d. Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismui padavė apeliacinį skundą.
- 34 2002 m. rugpjūčio 1 d. Prancūzijos Respublika pateikė prašymą į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus. 2002 m. spalio 24 d. Nutartimi Teisingumo teismo pirmininkas patenkinio šį prašymą.
- 35 2002 m. rugpjūčio 9 d. atsiliepime į apeliacinį skundą *max.mobil* pateikė priešpriešinį apeliacinį skundą. 2002 m. lapkričio 15 d. Komisija pareiškė atsiliepimą į šį priešpriešinį apeliacinį skundą. 2003 m. vasario 25 d. *max.mobil* pateikė dubliką.

Pagrindiniame ir priešpriešiniame apeliaciniuose skunduose pateikiami reikalavimai

36 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame nusprendžiama, kad *max.mobil* pateiktas ieškinys dėl 1998 m. gruodžio 11 d. laiško panaikinimo yra priimtinas,
- atmesti kaip nepriimtina *max.mobil* pareikštą ieškinį dėl ginčijamo akto panaikinimo,
- atmesti *max.mobil* pareikštą priešpriešinį apeliacinį skundą,
- priteisti iš *max.mobil* bylinėjimosi išlaidas.

37 *Max.mobil* Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti Komisijos apeliacinį skundą kaip nepriimtina arba subsidiariai kaip neturintį pagrindo;

priešpriešiniu apeliaciniu skundu:

- panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek šios bendrovės ieškinys dėl panaikinimo buvo atmestas kaip nepagrįstas,

- panaikinti ginčijamą aktą,

- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

38 Prancūzijos Respublika įstojimo į bylą paaiškinime prašo Teisingumo Teismo:

- panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame nusprendžiama, kad *max.mobil* pareikštas ieškinys dėl panaikinimo yra priimtinas pagal Sutarties 90 straipsnį,

- priteisti iš *max.mobil* bylinėjimosi šioje instancijoje išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

Dėl pagrindinio apeliacinio skundo priimtimumo

Šalių argumentai

- 39 Komisija mano, kad apeliacinis skundas yra priimtinas ir savo nuomonę grindžia dviem argumentais.
- 40 Pirmiausia apeliacinis skundas yra priimtinas pagal Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnio (dabar – 56 straipsnis) pirmąją pastraipą, nes ginčijamu sprendimu išsprendžiamas procesinis klausimas, susijęs su priimtimumu, paskelbiant ieškinį priimtina. Ginčijamu sprendimu Komisijos kaip atsakovės Pirmosios instancijos teismo nagrinėjamame procese padėtis šiuo klausimu yra pabloginama. Ta aplinkybė, kad Pirmosios instancijos teismas ieškinį pripažino nepagrįstu iš esmės, nedaro įtakos Komisijos pareikšto apeliacinio skundo, kuriuo siekiama panaikinti ginčijamą sprendimą, nurodantį, kad ginčijamą aktą galima ginčyti teisme, priimtimumui (2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba prieš Boehringer*, C-23/00 P, Rink. p. I-1873, 50 ir 52 punktai).
- 41 Kita vertus, apeliacinis skundas yra priimtinas pagal Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnio trečiąją pastraipą. Komisija yra viena iš šalių, kurios gali paduoti apeliacinį skundą dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo, neatsižvelgiant į tai, kaip ši byla buvo išspręsta iš esmės, kaip tai netiesiogiai pripažino Teisingumo Teismas 1999 m. sausio 21 d. Sprendime *France prieš Comafrica ir kt.* (C-73/97 P, Rink. p. I-185), ir neturėdama pareigos įrodyti savo interesą – tai Teisingumo Teismas pabrėžė 1999 m. liepos 8 d. Sprendime *Komisija prieš Anic Participazioni* (C-49/92 P, Rink. p. I-4125, 171 punktas).

- 42 *Max.mobil* nuomone, kadangi Komisija laimėjo bylą, taikoma Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnio antroji pastraipa, kuri draudžia Komisijai paduoti apeliacinį skundą. Be to, šioje byloje priimtino klausimas buvo nagrinėjamas ne kaip atskirasis procesinis klausimas, o nagrinėjant bylą iš esmės. Taigi skundžiamame sprendime paduotas ieškinys buvo išnagrinėtas kaip visuma; šį požiūrį patvirtina Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 4 dalis.
- 43 *Max.mobil* taip pat ginčija Komisijos siūlomą Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnio trečiosios pastraipos aiškinimą. Bendrijų institucijos negali turėti išskirtinės padėties, palyginti su kitomis proceso šalimis. Jos negali paduoti apeliacinio skundo tik tam, kad Teisingumo Teismas išaiškintų kurį nors vieną tame pačiame sprendime nagrinėjamą teisės klausimą, kuris nėra autonomiškas – tai išplaukia iš minėto sprendimo *Taryba prieš Boehringer* 51 punkto ir minėto sprendimo *Komisija ir Prancūzija prieš TF1*.
- 44 *Max.mobil* savo argumentus užbaigia pastaba, kad minėto sprendimo *Prancūzija prieš Comafrika ir kt.* aplinkybės skyrėsi nuo šios bylos aplinkybių. Toje byloje Teisingumo Teismas turėjo nagrinėti keletą Pirmosios instancijos teismo sprendimų, todėl tuo sprendimu negalima vadovautis.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 45 Pirmiausia reikia atmesti *max.mobil* argumentaciją, paremtą minėtu sprendimu *Komisija ir Prancūzija prieš TF1*. Tame sprendime Teisingumo Teismas, patvirtindamas Pirmosios instancijos teismo sprendimą, kad toje byloje nereikėjo priimti sprendimo, nusprendė, jog Pirmosios instancijos teismas, atsižvelgiant į

klausimų nagrinėjimo eiliškumą, galėjo priimti sprendimą nespėsdamas priimtino-
mo klausimo (minėto sprendimo *Komisija ir Prancūzija prieš TF1* 25–28 punktai).

46 O šioje byloje Pirmosios instancijos teismas prieš sprendamas bylą iš esmės priėmė
oficialų sprendimą dėl priimtino.

47 Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnio pirmojoje pastraipoje sakoma:

„Apeliacinį skundą Teisingumo Teismui galima paduoti per du mėnesius nuo
apskundžiamo sprendimo pranešimo dėl Pirmosios instancijos teismo galutinių
sprendimų ir to Teismo sprendimų, tik iš dalies išsprendžiančių esminius klausimus
arba išsprendžiančių procesinius klausimus, susijusius su kompetencijos trūkumu ar
nepriimtumu grindžiamu paaiškinimu.“

48 Pagal Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnio trečią pastraipą Bendrijų institucijos,
paduodamos apeliacinį skundą prieš Pirmosios instancijos teismo sprendimą, neturi
įrodyti savo suinteresuotumo (minėto sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni*
171 punktas).

49 Šioje byloje Komisija apeliaciniu skundu prašo Teisingumo Teismo panaikinti dalį
ginčijamo sprendimo, būtent jo 65–72 punktus, kuriuose Pirmosios instancijos
teismas aiškiai atmetė Komisijos pareikštą prieštaravimą dėl priimtino, nes šioje
sprendimo dalyje yra išsprendžiamas atskirasis procesinis klausimas Teisingumo
Teismo statuto 49 straipsnio pirmosios pastraipos prasme.

50 Sprendimai, kuriais šios nuostatos prasme išsprendžiamas atskiras procesinis klausimas susijęs su nepriimtiniu, yra tokie sprendimai, kuriais patenkinant ar atmetant prieštaravimą dėl priimtino vienai iš šalių yra padaromas neigiamas poveikis. Todėl Teisingumo Teismas apeliacinį skundą prieš Pirmosios instancijos teismo sprendimą laikė priimtinu tiek, kiek šiame sprendime buvo atmestas vienos iš šalių prieštaravimas dėl priimtino, nepaisant to, kad Pirmosios instancijos teismas toliau tame pačiame sprendime atmetė ieškinį kaip nepagrįstą (žr. minėtą sprendimą *France prieš Comafrika ir kt.* ir minėto sprendimo *Taryba prieš Boehringer* 50 punktą).

51 Kadangi šioje byloje Pirmosios instancijos teismas, kaip buvo ką tik minėta, nusprendė dėl *max.mobil* pateikto ieškinio priimtino prieš jį atmesdamas iš esmės, Komisijos apeliacinis skundas dėl sprendimo, kuriuo jai buvo padarytas neigiamas poveikis, turi būti laikomas priimtinu.

52 Todėl reikia atmesti *max.mobil* pareikštą prieštaravimą dėl apeliacinio skundo priimtino.

Dėl ieškinio priimtino Pirmosios instancijos teisme

Šalių argumentai

53 Komisija pripažįsta, kad ji turi pareigą kruopščiai ir nešališkai išnagrinėti pagal Sutarties 90 straipsnį pateiktus skundus, tačiau ji kaip ir Prancūzijos vyriausybė

mano, jog Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą manydamas, kad Komisijos sprendimas toliau tirti konkurencijos teisės taisyklių pažeidimą gali būti skundžiamas teismuose.

- 54 Ji teigia, kad Pirmosios instancijos teismas neteisingai įvertino minėto sprendimo *Bundesverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją* turinį, kai nusprendė, kad tos bylos sprendimas, kuriame nurodyta, jog Komisija turi diskrecijos teisę spręsti, ar pradėti pažeidimų tyrimą, tėra išimtis iš bendrosios teisės į skundų išnagrinėjimą. Ji teigia, kad Teisingumo Teismas šio sprendimo 25 straipsnyje nusprendžia priešingai – kad teisė kreiptis į teismą dėl Komisijos sprendimo nesiiimti priemonių pagal Sutarties 90 straipsnio 3 dalį iš principo gali egzistuoti tik išimtiniais atvejais.
- 55 Komisija ir Prancūzijos vyriausybė teigia, kad šioje byloje *max.mobil* nėra tokioje išimtinėje padėtyje, kurios reikalauja minėta teismų praktika.
- 56 Be to, Komisija, palaikoma Prancūzijos vyriausybės, ginčija Pirmosios instancijos teismo sprendimą, išdėstytą ginčijamo sprendimo 64–68 ir 71 punktuose, jos 1998 m. gruodžio 11 d. laišką laikyti „sprendimu“. Komisijos teigimu, jos laiškus derėjo laikyti paprasčiausia informacija.
- 57 Ji teigia, kad Reglamente Nr. 17 nustatytos procesinės teisės, tarp jų ir teisė gauti Komisijos sprendimą, nėra taikomos pagal Sutarties 90 straipsnio 3 dalį.

- 58 Todėl ji ginčija Pirmosios instancijos teismo teisę remtis teismų praktika sprendimuose dėl Sutarties 85 ir 86 straipsnių taikymo.
- 59 Galiausiai Komisija mano, jog gero individualių situacijų administravimo principas, kuris iki šiol nebuvo minimas Teisingumo Teismo praktikoje, tačiau kuriuo Pirmosios instancijos teismas grindžia savo argumentavimą, yra per platus, kad juo remiantis privatiems asmenims galima būtų suteikti procesines teises, juo labiau kad Pagrindinių teisių chartija, kuria grindžiamas šis principas, nėra taikoma. Chartijos 41 straipsnio 2 dalies trečiojoje įtraukoje paprasčiausiai pakartojama Sutarties 190 straipsnyje įtvirtinta pareiga nurodyti motyvus. Šios Chartijos 41 straipsnio 4 dalis atspindi Sutarties 21 straipsnio 3 dalį po Amsterdamo sutartimi padarytų pakeitimų, kurie dar nebuvo įsigalioję 1998 m. gruodžio 11 d., sprendimu laikomo ginčijamo akto priėmimo dieną.
- 60 *Max.mobil* iš esmės teigia, kad ji turi teisę pareikšti ieškinį. Remdamasi generalinio advokato J. Mischo išvados minėtoje byloje *Komisija ir Prancūzija prieš TF1* 99, 100, 103 ir 107 punktais, 1993 m. birželio 15 d. Sprendimu *Matra prieš Komisiją* (C-225/91, Rink. p. I-3203, 23 ir 25 punktai), taip pat generalinio advokato La Pergola išvada minėtoje byloje *Bundesverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją*, *max.mobil* mano, kad sprendime *Bundesverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją* nepriimtinas, kurį patvirtino Teisingumo Teismas, buvo grindžiamas ne Komisijai suteikta didelės diskrecijos teise, o ta aplinkybe, kad skundas buvo paduotas prieš bendrojo taikymo aktą, kurio ginčyti privatus asmuo apskritai neturėjo teisės.
- 61 *Max.mobil* teigia, kad ji yra konkrečiai susijusi su Komisijos sprendimu nesiimti veiksmų dėl jos skundo, kaip tai pripažino Pirmosios instancijos teismas dėl šio sprendimo 24–30 punktuose išdėstytų priežasčių.

- 62 Taigi ji teigia, jog plačios diskrecijos teisės suteikimas Komisijai nereiškia, kad ieškiniai dėl sprendimų, priimtų pasinaudojus šia teise, yra automatiškai nepriimtini.
- 63 Todėl negalima paneigti galimybės, kad neigiamas Komisijos atsakymas į privačių asmenų skundus, neatsižvelgiant į priimto akto pobūdį, gali būti skundžiamas teismams. Paremdama šį argumentą *max.mobil* primena minėto sprendimo *Bundesverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją* 24 ir 25 punktus.
- 64 Be to, *max.mobil* mano, kad ji būtų išimtinėje padėtyje minėto sprendimo ir 1999 m. birželio 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *TF1 prieš Komisiją* (T-17/96, Rink. p. II-1757) prasme. Pastarajame sprendime Pirmosios instancijos teismas konstatavo ieškovo išimtinę padėtį, atsižvelgęs į ypatingą ieškovo konkurencinę padėtį kitų televizijos kanalų atžvilgiu ir į tai, kad buvo ginčijamas individualus sprendimas, o ne bendrojo taikymo aktas, priešingai nei minėtame sprendime *Bundersverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją*.
- 65 Galiausiai *max.mobil* teigia, kad Komisijos teiginys, jog Pagrindinių teisių chartija neturi jokios teisinės galios, yra klaidingas, nes šiame dokumente pakartojamos ir patvirtinamos Europos Sąjungoje egzistuojančios pagrindinės teisės. Šios Chartijos 41 straipsnio 2 dalyje aiškiai pripažįstama teisė į gerą individualių situacijų administravimą. Be to, ji teigia, kad aiškus procedūrinių teisių suteikimas nėra asmens teisės į gynybą užtikrinimo sąlyga (1990 m. vasario 14 d. Sprendimas *Prancūzija prieš Komisiją*, „*Boussac Saint Frères*“, C-301/87, Rink. p. I-307).

Teisingumo Teismo vertinimas

- 66 Sutarties 90 straipsnio 3 dalis įpareigoja Komisiją prižiūrėti, kad valstybės narės laikytųsi joms taikomų įpareigojimų dėl šios sutarties 90 straipsnio 1 dalyje nurodytų įmonių, ir aiškiai numato Komisijos teisę imtis priemonių priimant direktyvas ir sprendimus. Komisija turi teisę konstatuoti, kad konkreti priemonė, kurios ėmėsi valstybė, prieštarauja Sutarties nustatytoms taisyklėms, ir nurodyti priemones, kurių turi imtis valstybė, kad būtų įgyvendinti iš Bendrijos teisės kylantys įsipareigojimai (žr. minėto sprendimo *Bundersverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją* 23 punktą).
- 67 Šioje byloje *max.mobil*, ieškovė pirmojoje instancijoje, Komisijos prašė pripažinti, kad Austrijos Respublika pažeidė Sutarties 86 straipsnį kartu su 90 straipsnio 1 dalimi. Savo skunde ji teigė, kad nediferencijuodamos iš *max.mobil* ir jos konkurentės *Mobikom* renkamų mokesčių, nors pastaroji kaip *PTA* dukterinė įmonė naudojosi jos pagalba kurdama ir eksploatuodama savo GSM tinklą, Austrijos valstybės kompetentingos institucijos, skirstydamos dažnius, neteisėtai suteikė *Mobikom* lengvatų.
- 68 Iš minėto sprendimo *Bundersverband der Bilanzbuchhalter prieš Komisiją* 24 punkto aišku, kad privatūs asmenys, susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, gali paduoti ieškinį dėl Komisijos pagal Sutarties 90 straipsnio 3 dalį priimto valstybei narei skirto sprendimo, jei yra patenkinamos Sutarties 173 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje (po pakeitimo – EB 230 straipsnio ketvirtoji pastraipa) numatytos sąlygos.

- 69 Tačiau iš Sutarties 90 straipsnio 3 dalies teksto ir šio straipsnio visų nuostatų bendros struktūros aišku, kad Komisija nėra įpareigota imtis veiksmų, nes privatus asmenys negali reikalauti, kad Komisija konkrečiu atveju užimtų jų norimą poziciją.
- 70 Ta aplinkybė, kad *max.mobil* yra tiesiogiai ir konkrečiai suinteresuota dėl Komisijos sprendimo nesiimti priemonių dėl jos skundo, nesuteikia jai teisės ginčyti šio sprendimo. Iš tiesų Komisijos laiškas, kuriuo ji informavo *max.mobil*, kad neketina imtis priemonių prieš Austrijos Respubliką, negali būti laikomas sukuriančiu privalomų teisinių pasekmių, ir todėl nėra ginčijamas aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį dėl pažeidimo.
- 71 *Max.mobil* taip pat negali paduoti ieškinio pagal Reglamentą Nr. 17, kuris nėra taikomas Sutarties 90 straipsniui.
- 72 Ši išvada nepažeidžia nei gero administravimo, nei jokio kito bendrojo Bendrijos teisės principo. Joks bendrasis Bendrijos teisės principas nenumato, kad įmonei turi būti suteikta teisė pareikšti ieškinį Bendrijos teismuose ginčijant Komisijos sprendimą nesiimti priemonių prieš valstybę narę pagal Sutarties 90 straipsnio 3 dalį.

- 73 Todėl *max.mobil* neturėjo teisės pareikšti ieškinio Pirmosios instancijos teisme dėl Komisijos sprendimo atsisakyti vykdyti tyrimą ir imtis sankcijų dėl tariamo konkurencijos taisyklių pažeidimo, kuris atsirado Austrijos vyriausybei nediferencijuojant iš šios bendrovės ir jos konkurentės *Mobilkom* už jų judriojo telefono ryšio tinklų eksploatavimą renkamų mokesčių.
- 74 Vadinasi, Pirmosios instancijos teismas suklydo nuspręsdamas, jog *max.mobil* ieškinys dėl ginčijamo akto yra priimtinas.
- 75 Iš viso to, kas pasakyta, išplaukia, kad, nesant būtinybės tirti kitų Komisijos pareikštų argumentų ir priešpriešiniame apeliaciniame skunde pareikštų reikalavimų, Pirmosios instancijos teismo sprendimas turi būti panaikintas, o dėl ginčijamo akto pareikštas *max.mobil* ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 76 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir *max.mobil* pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2002 m. sausio 30 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *max.mobil prieš Komisiją* (T-54/99).**
2. **Atmesti bendrovės *max.mobil Telekommunikation Service GmbH* Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teisme pareikštą ieškinį.**
3. **Priteisti bylinėjimosi išlaidas iš bendrovės *T-Mobile Austria GmbH*.**

Parašai.